

mě nerušilo, pak se přece jen zase snažilo vyčist z mého vzezení spásná rozhodnutí. Zavřím hlavou, nemám ještě žádná. Nejdů také na nádroví proto, abych provedl nějaký plán. Jdu kolem místa, kde jsem chtěl zřít výzkumný příkop, znovu je zkoumám, bylo by to bývalo dobré místo, příkop by byl vedl tím směrem, kde je nejvíce malých vzduchovodů, jež by mi byly velice usnadnily práci, třeba bych byl nemusel hrabat ani moc daleko, ani bych se byl nemusel dohrabat ke zdroji šelestu, třeba by bylo stačilo naslouchat u přívodů. Ale žádná úvaha není dost silná, aby mě povzbudila k tomuhle hrabání. Tenhle příkop že mi má přinést jistotu? Jsem už tak daleko, že ani žádnou jistotu nechci. Na nádroví si vyberu pěkný kus staženého červeného masa a zalezu s ním do jedné hromady hlíny, tam bude aspoň ticho, pokud tu vůbec ještě je opravdové ticho. Olizují a okouším maso, myslím střídavě na to cizí zvíře, které se v dálce ubírá svou cestou, a potom zas na to, že bych si měl vydatně dopřát ze svých zásob, dokud ještě mám tu možnost. Tohle je patrně jediný proveditelný plán, který znám. Jinak se pokouším rozluštit plány toho zvířete. Je na cestách, anebo pracuje na vlastním doupěti? Je-li na cestách, pak by se s ním snad bylo možno dohodnout. Pronikne-li opravdu až ke mně, dám mu něco ze svých zásob a ono potáhne dál. To tak, potáhne dál. Ve své hromadě hlíny si samozřejmě mohu snít o všem možném i o dohodě, ačkoli dobře vím, že nic takového neexistuje a že v tom okamžiku, kdy se uvidíme, ba kdy jen vyrušíme svou blízkost, oba stejně nepřítelně, žádný dřív, žádný později, na sebe vyceňme zuby a drápy s novým, jiným hlasem, třeba budeme jinak úplně sytí. A jako vždy, i teď plným právem, neboť kdopak by, i když je třeba

na cestách, tváří v tvář doupěti nezměnil své cestovní plány i plány do budoucna. Ale třeba hrabe to zvíře na svém vlastním doupěti, pak nemohu o nějakém dorozumění už ani snít. I kdyby to bylo zvíře tak divné, že by jeho doupě sneslo nějakého souseda, mé doupě ho nesnese, aspoň slyšitelného souseda nesnese. Zdá se ovšem, že to zvíře je velmi daleko, kdyby se vzdálilo ještě trochu víc, ustal by i šelest, snad by se pak zase všechno mohlo obrátit k dobrému jako za starých časů, byla by to jen zlá, ale zdravá zkušenosť, podnikla by mě k nejrůznějším vylepšením; mám-li klid a nebezpečí nedoléhá bezprostředně, dokážu arci vykonat ještě značnou práci, třeba se to zvíře vzhledem k nesmírným možnostem, jež patrně při své pracovní síle má, vzdá záměru rozšiřovat své doupě směrem k mému a oškodní se na jiné straně. Ani toho nelze ovšem dosáhnout vyjednáváním, nýbrž pouze vlastním rozumem toho zvířete, anebo nějakým tlakem, který bych vyvinul já ze své strany. V obou případech bude rozhodující, zda a co o mně zvíře ví. Čím více o tom přemýšlím, tím nepravděpodobnější se mi zdá, že mě zvíře vůbec uslyšelo, je možné, třebaže pro mne nepředstavitelné, že má o mně jinak nějaké zprávy, ale slyšet mě snad nemohlo. Dokud jsem o něm nevěděl, nemohlo mě vůbec slyšet, neboť to jsem se choval tiše, není nic tiššího než má shledání s doupětem, potom, když jsem konal pokusné výkopy, mohlo mě snad slyšet, ačkoli můj způsob hrabání působí velmi málo hluku; kdyby mě však bylo uslyšelo, pak bych to přece i já musel nějak zpozorovat, bylo by přece aspoň občas ustalo v práci a naslouchalo. — Ale všechno zůstávalo beze změny. —